WESTERN

DIME NOVELL

49

VALEA MORȚII

de Paul Vercheres

PAUL VERCHERS

VALEA MORŢII

V.1.0

Traducere: Mareş Iustin Doru

Editura **MARIST** – *Baia Mare***
MARAMUREŞ
2017

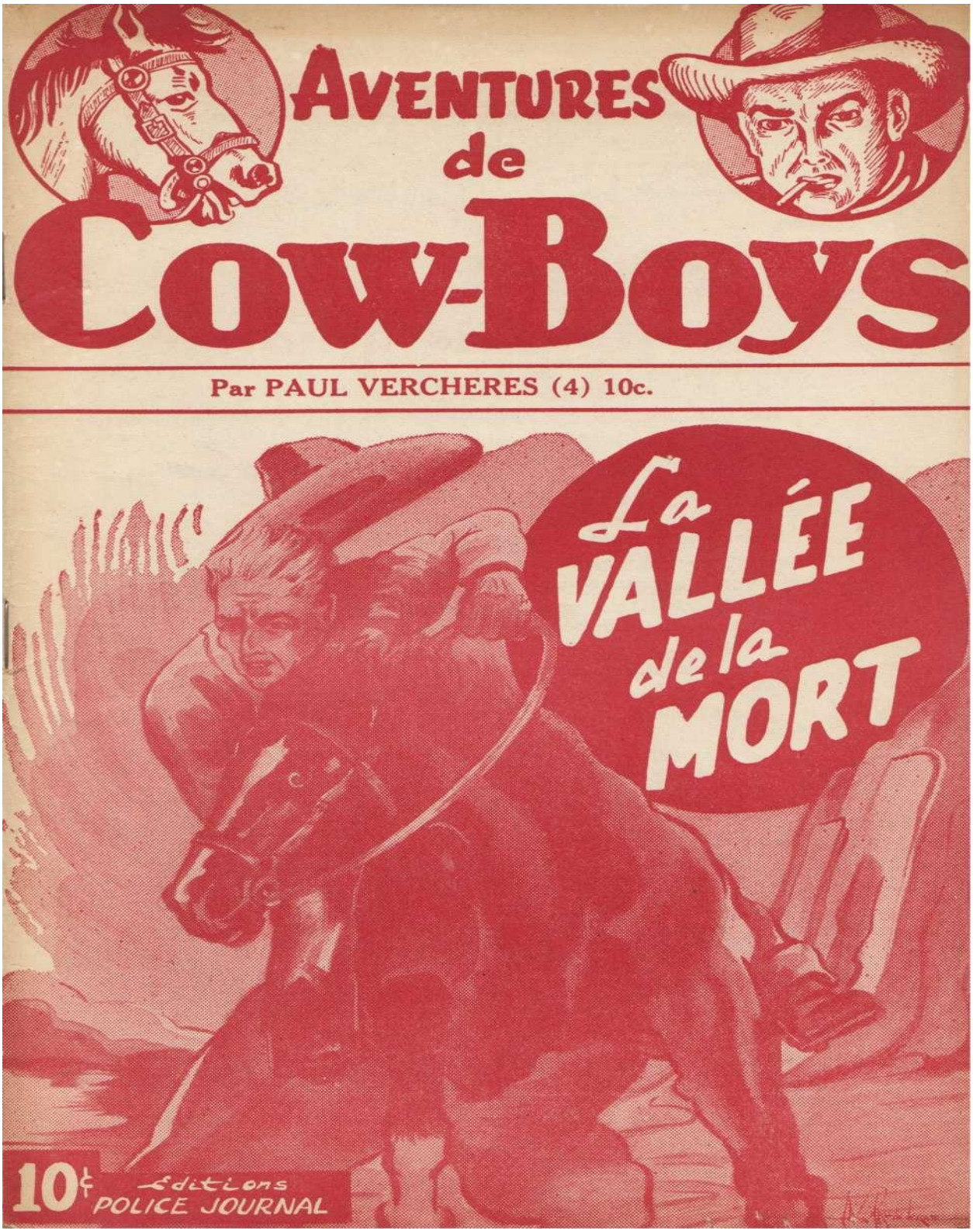

„Caii şi vitele detestă mirosul oilor şi a caprelor.”

J. B. Vercheres.

PROLOG

Baptiste Vercheres, regele *cowboylor* canadiano-francez din Vest şi şeful poliţiei din Squeletteville, era originar dintr-un mic orăşel situat nu departe de Quebec.

Acum, dacă consultăm istoria Canadei, vom vedea că până în 1856, sălbaticii din teritoriile de dincolo de Sault-St. Marie, cu Picioarele-Negre în frunte, se revoltară împotriva dublei autorităţi din partea de sus şi de jos a Canadei, masacrând pe toţi albii şi semănând carnagii şi crime peste tot.

La Montreal, Quebec şi Toronto au ridicat o armată puternică de miliţii voluntare, care pornind spre est, sub comanda generalului Cleghorn, au sfârşit prin a-i supune pe indieni.

J. B. avea gradul de căpitan în această forţă expediţionară.

Astfel a făcut cunoştinţă cu estul şi cowboyii săi.

Luptele au durat 18 luni.

În final şeful picioarelor negre, *Aigle Rouge*[1] şi luptătorii lui sălbatici căzură într-o ambuscadă.

Atraşi cu abilitate de compania de soldaţi comandaţi de J. B., indienii şi Vulturul Roşu intrară în *Valea Morţii.*

Această vale care a fost botezată astfel ulterior, era o adevărată capcană naturală.

Situată la nord de Manitoba, era înconjurată de mici munţi ce făceau o încercuire perfectă, exceptând cu o deschidere îngustă, singura ieşire.

Asediul a durat cinci săptămâni.

Asediu crud.

Dar necesar.

La capătul a 37 de zile, Vercheres decise că sosise vremea să meargă să-i vadă.

El intră în vale împreună cu oamenii săi.

Nici un singur sălbatic nu mai trăia.

Erau cu toţii morţi de foame.

Lamentabil spectacol…

Cadavrele zăceau peste tot în această vale…

Vercheres îi înmormântă pe toţi.

Pe mormântul Vulturului Roşu, el aşeză un mic totem, după cum cerea religia picioarelor-negre, plasând deasupra armele şi trofeele de vânătoare şi pescuit precum şi scalpul şefului.

J. B. nu se întoarse în est.

---

[1] *Aigle Rouge* – Vulturul Roşu.

Imediat ce a obţinut eliberarea din miliţie (armată), el se angajă în postul de cowboy într-un *ranch*[2] imens.

Câteva zile mai târziu, el află că *squaw*[3] şefului Vulturului Roşu a născut doi gemeni.

Cuprins de milă pentru văduvă, generalul Cleghorn a adoptat, plătind cu bani cash pe cel mai bolnăvicios dintre cei doi bebeluşi.

Era de 10 ani şeful poliţiei din Squeletteville, când într-o zi, un indian intră în biroul său şi spuse:

— Sunt Vulturaş (Micul Vultur).

— Micul Vultur?

— Da, fiul lui Vultur Roşu…

***

-

[2] Ranch – fermă.

[3] *Squaw* – soţia.

Capitolul I
BIOGRAFIA MICULUI VULTUR

Vercheres îl întrebă:

— Care este scopul vizitei tale? Dar întâi, spune-mi dacă tu eşti unul dintre cei doi copii ai ex-soţiei postume al Vulturului Roşu?

— Postume…?

— Da, născut după moartea tatălui tău…?

— Adevărat.

— Tu, nu ai auzit niciodată vorbindu-se de un alt copil?

— Nu, nici măcar un pic.

— Acum, spune-mi de ce ai venit aici?

— Am venit să vă cer ajutor şi protecţie…

— Pentru ce?

— Nişte cowboy ticăloşi vor să ne pună în cârcă, nouă, pieilor roşii ale tribului meu, hoţiile lor, răpirile şi crimele lor…

— E cam vag ceea ce îmi spui tu acum.

El continuă:

— Fii mai precis.

— Ştiţi că Valea Morţii este pământ sfânt…

— De ce?

— Legenda spune că fantoma tatălui meu, Vulturul Roşu, se plimbă noaptea prin vale şi pluteşte deasupra crestelor munţilor…

Baptiste spuse:

— Nu cred în fantome. Asta-i tot?

— Nu, nu…

— Ce mai este?

— Din când în când nori de fum se ridică în mod straniu deasupra acestei văi.

Micul Vultur adăugă:

— Acei cowboy cred că acestea sunt mesaje de război pe care tribul meu le trimite altor triburi.

— Este fals?

— Da.

— Tu ignori sensul acestui fum?

— Da.

J. B. reflectă. Şi sfârşi prin a zice:

— Explicaţia cea mai plauzibilă este că sunt oameni ce „locuiesc” în vale…

— Oameni imprudenţi.

— Oameni ce se ascund.

— Care se ascund rău.

Vercheres spuse:

— Hoţi, fără îndoială.

— Da, sunt proscrişi care doresc să arunce fărădelegile lor asupra membrilor tribului meu, domnule Vercheres, toate infracţiunile din trecutul lor, din prezent şi chiar viitor.

Micul Vultur întrebă îngrijorat:

— Sunteţi de acord să ne însoţiţi?

— Ascultă, tinere, îmi juri că eşti nevinovat?

— Vă jur, şefule.

— Ai grijă, dacă eşti vinovat, voi sfârşi prin a te aresta, şi atunci voi fi foarte sever, crud şi fără milă.

— Nu mi-e frică de asta…

Vercheres se ridică, într-o clipă îşi rulă o ţigară şi spuse:

— Bine, să mergem.

După ce îi dădu câteva ordine asistentului său, J. B. îşi încălecă calul.

Micul Vultur îl imită.

Călărind la trap mărunt ei ieşiră din Squeletteville, depăşiră câteva ferme şi intrară într-un câmp cu iarbă pentru bizoni: tufărişuri.

***

Capitolul II
ÎNCĂIERĂRILE DIN VALE

Trecuseră deja câteva ore de când galopau lăsând în urmă nori de praf dezgustător, când văzură o cireadă de bizoni sălbatici.

Îşi îndemnară caii să meargă la pas.

Pentru a nu speria bizonii…

Ei înconjurară cireada.

Micul Vultur suspină:

— S-ar spune că în câţiva ani, nu vor mai fi bizoni. Albii fac un măcel, un veritabil holocaust… Bizonii, carnea sălbaticilor, carne fără de care noi murim de foame…

Vercheres nu făcu nici un comentariu…

Ei au reluat trapul.

Apoi, de la sine, caii au trecut la galop…

Simţeau apa proaspătă foarte aproape.

Într-adevăr, ei opriră imediat la un mic pârâu unde îşi potoliră setea, oameni şi animale.

J. B. întrebă:

— Încă suntem departe de vale?

— Oh, în jur de o leghe.

Îşi reluară drumul.

Deodată, în depărtare, văzură un punct întunecat.

Acel punct se deplasa…

Apoi alte trei puncte apărură.

Mobile şi ele.

Vercheres spuse:

— Să coborâm de pe cai.

Când se conformară, J. B. ordonă:

— Să ne culcăm caii, apoi să ne ascundem şi noi în tufişuri.

Cu carabinele în mâini, ascunşi în spatele cailor care îi protejau, priviră.

Cele patru puncte negre se precizară.

Au devenit cinci călăreţi.

Încă nu se auzeau focurile de armă, dar se vedea fumul degajat de trei arme de foc (carabine) ale urmăritorilor. Situaţia se lămurise.

Nu era pic de îndoială.

Primul călăreţ fugea de ceilalţi trei.

Unul contra trei.

Orice om demn de acest nume are o înclinaţie naturală pentru cel mai slab…

Dar fugarul a fost probabil un proscris.
Iar cei trei care îl urmăreau făceau parte dintr-o poteră?
J. B. decise de a-i acorda o şansă…
De a-i speria pe urmăritori.
Fără a le face vreun rău.
Iar apoi de a-l opri pe fugar şi de a schimba câteva vorbe cu el.
J. B. spuse:
— Nu trage, Micule Vultur, lasă-mă pe mine să o fac.
El ochii îndelung.
Trase…
Pălăria elegantă a primului urmăritor căzu găurită.
Când găuri şi cea de-a doua pălărie, cei trei urmăritori deciseră că se săturaseră de urmărire.
Îşi întoarseră caii şi deveniră la rândul lor fugari.
— Sus mâinile!
Micul Vultur şi Baptiste nu îi văzură pe un bătrân şi pe un tânăr ce se apropiau din spate.
Bătrânul spuse:
— Nu vă întoarceţi, nu faceţi nici o mişcare; altfel vă vom acoperi cu gloanţe din carabinele noastre.
Călăreţul pe care J. B. îl protejase cu focurile sale se apropie.
Curând se opri şi puse piciorul pe pământ.
Examină dintr-o privire situaţia.
Apoi spuse:
— Hai, tată, tu nu înţelegi…
— Ce?
— Sălbaticul acesta şi albul mi-au salvat viaţa…
— Oh, făcu bătrânul, am crezut că ei trăgeau spre tine, Narcisse, fiule.
— Dar nu. Nicidecum.
Adhemar, celălalt fiu al bătrânului, explică:
— Am asistat la schimbul de focuri dintr-un unghi rău.
J. B. scoase insigna ce arăta că este ofiţer special al Poliţiei Montane a Teritoriilor din Nord-Vest şi o agăţă de pieptul cămăşii sale în carouri.
— Acum, spuse el, cine sunteţi voi?
Bătrânul răspunse:
— Sunt Onesiphore Rioux.
— Eu, spuse fostul fugar, sunt fiul său Narcisse.
Iar al treilea spuse:
— Iar eu, sunt Adhemar…
J. B. întrebă:
— Cu ce vă ocupaţi?

— Suntem fermieri, spuse bătrânul Rioux.

Adhemar precizã:

— Noi avem o fermă de capre şi oi: *Aguogue!*

Baptiste discuta încă referitor la cearta dintre crescătorii de bovine şi crescătorii de capre…

Caprele şi oile pe care caii le urau mirosul până la punctul de a le fi frică de ele?

Dar în cele din urmă, îşi spuse J.B. soarele luceşte pentru toată lumea.

— Pariez, amicilor, că vă şicanaţi cu un fermier ce creşte bovine.

Bătrânul strigă:

— Aţi câştigat!

Narcisse, îi declară:

— Era fermierul şi oamenii lui aceia care mă urmăreau.

— Cum se numeau?

— Artur Cabby, tatăl…

— Iar fii?

— Raymond şi Rosario.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat, înainte de schimbul de focuri?

— Ieri dimineaţă am găsit o spărtură în împrejmuirea ce separă cele două ferme. Am găsit 11 oi şi 17 capre moarte. Animalele noastre au fost atacate de un taur întărâtat.

— Taurul era a lui Cabby?

— Da.

Adresându-se bătrânului Onesiphore, J.B. întrebă:

— Atunci ce aţi făcut?

— Am reparat gardul nostru. Şi l-am lăsat pe Narcisse de pază acolo. Pentru restul, vorbeşte, Narcisse!

Acesta se execută. A adormit în timpul pazei.

Când se trezi el văzu pe cei trei Cabby care dărâmau împrejmuirea şi îndemnară un taur spre turma de capre.

El făcu exact ce era în drept să facă. Trase! Şi ucise taurul.

Apoi încălecă şi o luă la fugă.

Urmărit de cei trei Cabby.

Narcisse termină:

— Asta a fost tot. Restul îl cunoaşteţi.

J. B. ordonă:

— Toţi cinci, în şa.

Bătrânul Rioux întrebă:

— Unde mergem?

— Să-i punem întrebări lui Cabby tatăl.

— Oh!

***

Capitolul III
INTEROGATORIUL

Mica trupă se apropie de clădirea principală a fermei.

Deodată, J. B. îşi opri din hăţuri calul.

Scoase unul din colturile sale.

Trase un foc în aer.

Apoi strigă din toate puterile:

— Poliţia Montană Regală din Nord-Vest, Arthur Cabby ieşi. La fel şi tot personalul din clădirile celelalte, anexe (cowboy, servitori îngrijitori, etc.…) să iasă.

La cele două cuvinte magice: Poliţia Montană, toată lumea se execută.

Cabby-tatăl ieşi în veranda casei.

Baptiste luă un scud de argint şi îl aruncă în aer.

Scoase coltul şi trase în el.

Moneda căzu la picioarele fermierului Cabby…

— La naiba! Sunteţi poliţişti?

— Da, Poliţia Montană. Ridică scudul.

Ca înmărmurit, fermierul se execută.

— Este o gaură în ea?

— Da. În centru.

— Exact, chiar în centru?

— Da.

Vercheres aruncă o privire asupra mulţimii. Şi spuse.

— După această demonstraţie inofensivă, vă sfătuiesc, bravii mei, să vă gândiţi de două ori înainte de a aţinti o armă de foc asupra mea.

Brusc, Artur Cabby îl întrebă:

— Ce doreşti dumneata, poliţist montan?

— Adevărul.

— Care adevăr?

— Să mă explic: Aţi stricat împrejmuirea fermei Rioux?

— Nu.

— Ai omorât capre şi oi din ferma Rioux prin intermediul unui taur al vostru?

— Nu.

Baptiste, spuse batjocoritor:

— Dumneata nu minţi cumva din întâmplare…?

— Nu!

— Foarte bine, accept pentru moment vorbele dumitale. Cunoaşteţi legea vestului, ştiţi că dacă veţi repeta ceea ce pretindeţi că nu aţi făcut, veţi muri

spânzurat de către o poteră de o ramură de copac… Domnilor, am onoarea de a vă saluta.

Urmat de mica sa trupă, Vercheres se îndepărtă.

***

Capitolul IV
ORAŞUL ORCITE

Aproape toate orăşelele vestului se asemănau în acele vremuri.
O singură stradă largă şi plină de praf.
Un magazin general.
O primărie.
Un restaurant atât de murdar ca o sală de mese a unei cantine din Montreal.
Cârciumi…
Vrei, nu vrei!
Şi postul de poliţie.
Închisoare în acelaşi timp.
De unde este foarte greu să evadezi.
Exact la postul de poliţie Vercheres se opri.
Îi spuse la Onesiphore Rioux şi celor doi fii:
— Vreau să am o discuţie confidenţială cu şeful de poliţie locală…
— Îl cunoaşteţi?
— Da.
Vercheres reluă:
— Mergeţi să mă aşteptaţi, unde…?
— Oh, să spunem la „Cârciuma ideală”…
— Am înţeles. Rămâneţi acolo până vin eu să vă caut…
Micul Vultur spuse:
— Dar eu?
— Ce e cu tine?
— Eu ce trebuie să fac?
— Ah, da, uitasem că este interzis indienilor de a intra în cârciumi… Deci, tu…
A stat să se gândească câteva clipe:
— Du-te direct în locul unde ai stat. Şi nu-l părăsi până primeşti noi ordine; nici tu nici ceilalţi din tribul tău.
— O.K.!
— Îmi promiţi să respecţi aceste ordine întocmai?
— Da.
— Atunci du-te…
— Bine.
Protectorul legii şi ordinii din Orcite era mic şi bolnăvicios.
Dar sub o aparenţă bolnăvicioasă se ascundea o forţă psihică extraordinară şi o bravură ce înfrângea frontierele cutezanţei.

Văzându-l pe J. B. strigă:
— Ce mai faci, bătrâne?
— Şi tu, Charlie Lagueux, cum te simţi în vest?
— Oh, aşa şi aşa…
Şeriful Lagueux continuă.
— De dragul ochilor mei ai venit să mă vezi?
— Nicidecum.
J. B. îl privi pe şeriful din Orcite şi surâse:
— Zvelteţea ta îmi aminteşte de un proverb…
— Care proverb?
— Acela despre mici vase şi răsaduri sănătoase…
Baptiste continuă:
— Dar să trecem la probleme serioase. Nu mai ai probleme serioase cu braţele acum, Charlie?
— Din păcate, da. Şi tu ai apărut ca un salvator…
— Aşa-i de rău, nu-i aşa?
— Da.
— Afacerea din Valea Morţilor…
— Ia te uită, tu ai aflat deja… Cine anume te-a pus la curent?
— Tânărul Vultur, fiul vulturului Roşu…
— Tânărul şef al picioarelor-negre?
— Da. Îl crezi cumva vinovat?
Lagueux nu răspunse. Totuşi, a spus următoarele:
— Situaţia este gravă; o simt, o lovitură formidabilă se pregăteşte…
— Care?
— Nu ştiu nimic…
— Şi spiralele de fum ce plutesc deasupra văii…?
— Le-am examinat în repetate rânduri.
— Cunoşti codurile indienilor de semnale cu fum?
— Da.
— Şi?
— Acestea nu sunt semnale ale indienilor…
— Atunci Micul Vultur şi sălbaticii lui nu pun la cale nici un complot?
— Nu cred asta, dar nu sunt sigur…
— De ce?
— Tu ştii că picioarelor-negre sunt inteligenţi?
Vercheres făcu un semn afirmativ cu capul. Se gândi.
Apoi spuse:
— Nu, nu cred că Micul Vultur ar putea fi vinovat. Cunoscându-mi reputaţia după cum mi-o cunoaşte, nu cred că şi-ar asuma riscul de a-mi cere ajutorul dacă ar fi vinovat.

— Bun raţionament.

— Acum, Charlie, să vorbim un pic despre mina de aur… Ce este nou în acest domeniu?

— Masacru! strigă Lagueux. Această blestemată mină îmi provoacă îngrijorare multă…

— Pentru ce?

— Închipuie-ţi că tocmai s-a descoperit un nou filon.

— Bogat…?

— De o bogăţie nemărginită!

— Atunci…?

Charlie spuse:

— Pericolele de furt s-au mărit formidabil.

— Asta este evident; cu cât comoara este mai importantă, cu atât tentaţia este mai mare pentru intruşi…

— Transportul acestui aur se face pe calea obişnuită?

— Da, el este depus întâi în tezaurul sucursalei locale al băncii din Manitoba. Apoi când se adună destul, el este transportat la Winnipeg într-o diligenţă în care sunt gardieni înarmaţi până-n dinţi.

— Veriga slabă a acestei rutine mi se pare a fi transportul.

— Nu ştiu exact; dar cu siguranţă punctul tare este tezaurul…

— Nu?

— Nu, căci el este construit din beton armat şi are înăuntru doi câini feroce care nu ascultă decât de directorul băncii.

— Dar când se încarcă aici aurul, nu se poate încerca o lovitură?

— Nu, nu aş crede…

— De ce?

— Fiindcă toate drumurile ce duc aici sunt păzite de cercetaşi care ne anunţă din timp dacă se apropie vreo bandă de intruşi.

Vercheres spuse:

— Bine, nu ne rămâne decât atacul diligenţei pe drum.

— Da, asta este şi părerea mea.

Lagueux continuă:

— Ce trebuie să facem?

— Mâine dimineaţă vom vizita Valea Morţii împreună…

J. B. se ridică.

— Unde mergi?

— Să beau un pahar.

— În care crâşmă?

— În Ideale…

— Bine, bine, Baptiste, ai tu idei erotice?

— Erotice? Vorbeşte clar în franceză, omule, nu am chef să ghicesc ce vrei

să-mi spui.

Charlie, izbucni în râs. Şi spuse din nou:

— Ai idei eroti… pardon, de îndrăgostit?

— Bineînţeles că nu, dar de ce mă întrebi asta?

— Pentru că cele mai frumoase trei fete din Manitoba lucrează la „Crâşma Ideală”…

J. B. surâse:

— „Lucrează”, rânji şi el.

— În sfârşit, mă înţelegi, nu-i aşa? Şi asta nu e tot.

— Ce mai este?

— Proprietarul acestei crâşme nu este un om.

— Nu, atunci cine, un cal?

— Deci, nu glumim, bătrâne…

— Este o femeie?

— Da, dacă tu iubeşti grasele, vei fi servit după dorinţă…

— Ea este frumoasă?

— Un elefant ar fi adorat-o.

— La naiba…

J. B. întrebă:

— Cum se numeşte frumoasa mastodontă?

— Mae, Mae Eastman.

— Îmi lasă gura apă… Am plecat!

De cum ieşi, şeful poliţiei din Orcite îi spuse celui din Squeletteville:

— Nu cumva să uiţi de mâine dimineaţă, plecarea în zori înspre valea misterioasă…

— Voi fi acolo ca un singur om.

***

Capitolul V
CRÂŞMA IDEALĂ

Înainte de a intra în *saloon*[4], Baptiste Vercheres îşi scoase insigna de ofiţer special al Poliţiei Călare Montană.

Apoi împinse poarta şi jucând rolul unui beţiv, intră în sală clătinându-se.

Sala era pe jumătate goală.

J. B. îi văzu pe cei trei Rioux.

Mimând că s-a împiedicat, puse în mod accidental mâna pe umărul bătrânului Onesiphore şi îi spuse cu voce foarte joasă:

— Orice s-ar întâmpla, nu interveniţi şi ascultaţi-mă orbeşte…

— Am înţeles.

Şeful avansă clătinându-se spre barul în spatele căruia trona planturoasa Mae Eastman.

În ciuda grăsimii sale, nu era dezagreabilă la o primă vedere. Ea şi pometii ei săltăreţi.

— Patru ginuri, comandă el, trei pentru mine şi al patrulea pentru a o îngrăşa pe proprietara cea slabă a acestui local…

Mae îşi manifestă indignarea.

Scoţând un colt de sub tejghea, ea îl îndreptă cu mâna stângă spre Vercheres:

— Dacă nu ai fi beat, acum ai fi un om mort. Nu-ţi poţi bate joc de mine mai ales aici… Te sfătuiesc să nu continui, căci de data aceasta îţi voi croi o gaură între ochi…

— Nu eşti prea cooperantă, doamnă…

Aruncă o privire circulară asupra sălii.

El văzu cele trei fete…

Ele erau frumoase…

Dar aveau acea frumuseţe vulgară ce punea în evidenţă cele mai de jos instincte ale naturii umane.

Se apropie de ele şi se aşeză la masa lor. Spuse:

— Consideraţi-vă angajate toate trei de către mine până la noi ordine.

— S-a înţeles…

— Acum comandaţi ce este mai scump în acest local. Sau ar trebui să spun în cabină…?

Ele nu se mai lăsară rugate, cocotele.

Când chelnerul şi-a făcut datoria, J. B. îi prinse bărbia tinerei de mai aproape:

— Cum te numeşti tu, frumoaso?

---

[4] Saloon – cârciumă.

— Gloria.
— Şi tu?
— Betty.
— Iar tu?
— Josette.
El strigă. Aproape urlă:
— Muzică, vals!
Slaba orchestră compusă dintr-o vioară şi un acordeon mic, începu un vals cu ezitare în care masacră o lene languroasă…
Vercheres o invită:
— Vă dau cinci piaştri pe dans, tu vii Gloria?
Dacă ea acceptă…
— Pentru cinci dolari…
Nu a fost o cerere.
Ea dansă…
Prost.
O călcă pe Gloria pe degetul mare:
— La naiba!
Vercheres spuse cu glas vesel:
— Apropo, de unde ai venit aici?
— Din Toronto.
— Foarte frumos, oraşul portocalilor, a florilor de portocali…
El continuă:
— Pe tine te-au deranjat florile.
Gloria a luat de bine crăpăturile:
— Acesta valorează un cinci, spuse ea…
Ultimele acorduri ale valsului se stinseră cu o notă falsă.
Baptiste aplaudă.
Se duse la muzicieni. Le dădu doi dolari.
Le spuse:
— Încă…
— Un vals?
— Da.
De data aceasta dansă cu Betty.
Deodată îi spuse:
— Se simte parfumul portocalilor.
— Ai spus ceva? întrebă Betty.
— Da, se simte miros de portocale…
— Ah am înţeles; dar cine ţi-a spus că vin din Toronto?
— Degetul meu mic…
Când dansa al treilea vals lent cu Josette, el trase aer adânc în piept:

— Deci, se simte bine murdăria…
— Fumul, spuse Josette, dar nu simt nimic, am…
J. B. strigă:
— Ştiu ce este, este antipapismul tău, care arde…
— Antipapismul meu?
— Da, Toronto este capitala antipapiştilor protestanţi. Tu trebuie să fi venit de acolo, spune…
— Într-adevăr, ai dreptate…
Baptiste jubilă…
Trei fete din Toronto…
Este mai mult decât o coincidenţă…
Mai mult decât o şansă.
În sfârşit…
Urmând exemplul minei de aur, a avut un filon.
El suspină:
De ce Fulton, inventatorul locomotivei cu aburi nu a inventat un mijloc rapid, ca oamenii să poată vorbi la distanţă, unii cu alţii.
Păcat, ar dura foarte mult timp pentru a ajunge la destinaţie scrisoarea scrisă în seara aceasta…
Dacă răspunsul ar putea să nu întârzie prea mult.
El plăti celor trei fufe câte 5 $ în trei grămezi de mărunţiş.

***

Capitolul VI
TĂIEREA PACHETULUI DE CĂRŢI DE JOC

În acel moment, Vercheres îi văzu pe tatăl şi cei doi fii Cabby, ce intrară.

Arthur Cabby privi în jurul lui.

Când privirea lui căzu asupra familiei Rioux, se apropie de cei trei:

— Noi nu putem trăi alături, Onesiphore. Unul dintre noi doi trebuie să plece.

— Tu Cabby, am stabilit, spuse bătrânul Rioux.

— Fără glume. Am venit la tine paşnic, ca să-ţi fac o propunere…

— Spune!

— Vom tăia pachetul de cărţi.

— Şi după?

— Care va avea cartea cea mai mare va moşteni imediat ferma celui care va pierde…

J. B. crezu a înţelege stratagema.

El strigă:

— Acceptă, bătrâne Onesiphore.

Şeful din Squeletteville se apropie.

Arthur Cabby scoase un pachet de cărţi şi le puse pe masă.

Şi spuse:

— După dumneata, Rioux.

Regele de treflă apăru.

La rândul său, Cabby le tăie.

Asul de pică.

— Am câştigat!

Vercheres luă cărţile şi zise:

— Un minut!

Apoi se puse pe numărat cărţile din pachet:

— Unu, doi, trei… 49, 50, 51… cincizeci şi doi!… Cinzeci şi trei!

Erau cu o carte în plus.

J. B. explică:

— A 53-a carte este cel de-al doilea as de pică pe care Cabby l-a scos din manşeta sa.

Scoţându-şi atunci insigna sa specială, Vercheres o agăţă de cămaşa lui:

— În numele legii te arestez, Arthur Cabby, sub acuzaţia de furt a fermei Rioux, trişând la jocul de cărţi…

Repede ca un fulger, el îi puse o cătuşă la mâna dreaptă a lui Cabby, iar cealaltă la mâna lui stângă:

— Acum urmează-mă în linişte.

Când şeriful Lagueux îl văzu pe Vercheres cu prizonierul său, îi spuse cu o aparentă admiraţie:

— Ai trecut foarte repede la acţiune!

— Plasează-mi-l pe acest Cabby în celulă, de acord?

El a fost de acord, cu plăcere.

***

În acea seară J. B. avu nevoie de mai mult de o oră pentru a-şi scrie scrisoarea.

Pe plic se puteau citi cuvintele:

GENERALULUI CLEGHORN
Toronto

***

În ziua următoare J. B. se trezi la ora patru dimineaţa.

Lagueux îl aştepta la post, atunci când sosi, el spuse:

— Trebuie să trimit o scrisoare foarte importantă la Toronto, îi spuse el şefului poliţiei din Orcite…

— Chiar aşa?

— Da, importantă şi urgentă, în egală măsură… Charlie?

— Ce este?

— Tu nu ai un om sigur, ce îmi poate duce scrisoarea la diligenţa poştală Winnipeg-Toronto?

— Ba da.

Şi strigă:

— Landry!

Un jandarm tânăr intră. Şi întrebă:

— Care este problema?

— Ţine, ia, această scrisoare, înşeuează cel mai bun cal din grajdul nostru şi pleacă la Winnipeg ca să duci scrisoarea aceasta la diligenţa poştală.

Vercheres interveni.

— În cazul unui atac, întotdeauna posibil, arde scrisoarea fără a pierde nici o secundă…

— Ai înţeles exact?

— Da.

— Atunci, valea!

Landry ieşi.

Câteva momente mai târziu, cei doi şefi părăseau la rândul lor, sediul

postului de poliţie.

Urcară pe caii lor.

Şi ieşiră din orăşelul acesta…

Drumul s-a desfăşurat fără incidente.

Cu precauţie ei traversară gâtuitura ce era unica cale de comunicaţie a lumii cu *Valea Morţii.*

— Prrrr!

Cele două animale se opriră la ordinul acesta a lui Vercheres.

— De aici vom merge pe jos, spuse acesta.

— Pentru ce?

— Pentru a nu amesteca urmele de cizme cu cele de copite de cai.

El adăugă:

— Dacă aceste urme există.

Apoi se apucă să cerceteze urmele lăsate pe pământ la intrare.

Cam după douăzeci de minute se ridică şi spuse:

— Acum nu mai am nici o îndoială în sinea mea…

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că Micul Vultur şi picioarele-negre sunt nevinovate…

— Cum aşa?

— Nu sunt decât urme de cai nepotcoviţi. Înţelegi?

— Da, evident, fiindcă indienii nu îşi potcovesc caii lor domesticiţi. Ce vom face?

— Vom examina această vale amănunţit.

Şi făcură acest lucru. Au descoperit urme de locuire recentă.

Chiar au găsit urme de adăpost şi cenuşă aproape caldă.

Erau de asemenea resturi de mâncare gătită. Bucăţi de jambon. Resturi de slănină friptă.

Coji de pâine.

La final, Baptiste remarcă:

— În mod sigur au fost proscrişi care se ascundeau aici. Ne-au văzut venind şi ei au fugit de aici.

— Atunci nu se vor mai întoarce aici?

— Este logic.

J. B. văzu apoi totemul Vulturului Roşu.

El spuse:

— Hai să examinăm monolitul (mormântul).

— Era evident că mormântul şefului rebel a fost violat, căci pietrele zăceau împrăştiate.

Cei doi oameni au mutat cam cincizeci de bolovani mari, ca în final să-şi dea seama că mormântul era gol.

Au furat cadavrul Vulturului Roşu.

— De ce?

Charlie spuse:

— Nu înţeleg nimic… Dar tu, J. B.? adăugă el.

— Asta mă surprinde, dar eu cred că pot explica acest furt de cadavre prin teoria pe care mi-am imaginat-o…

— Care-i teoria?

— Cred că avem de a face cu un criminal foarte periculos; mă înşel, este probabil un nebun periculos, un geniu al răului de o inteligenţă incomparabilă, pe care trebuie să-l înfrângem.

— Un nebun în fruntea unei bande de delicvenţi?

— Da, de altfel nu este un lucru rar să vedem nebunia aliată cu crima. Ce vom face acum?

— Ne vom întoarcem la Orcite şi vom aştepta…

— Scrisoarea generalului Cleghorn…

Dar iată că evenimentele incontrolabile începeau să se precipite…

Ajungând până la…

***

Capitolul VII
… DRAMĂ!

În dimineaţa următoare, pe când cei doi şerifi sporovăiau, doi indieni picioare-negre, intrară în post (sediul şerifului).

Se prezentară *Oeil de Bouc*[5] şi *Pied de Biche*[6].

Vercheres îi întrebă sever:

— Micul Vultur nu v-a avertizat să nu vă părăsiţi rezervaţia?

— Da, dar…

— Dar…?

— Dar ce?

— Micul Vultur, marele nostru şef este mort…

— Mort?

— Da, asasinat de o *Strangulatoare Albă.*

Picior de căprioară spuse:

— Mai este şi altceva.

— Ce?

— Cadavrul descompus al Vulturului Roşu odihneşte alături de acela al fiului său.

— Sunteţi siguri că este vorba de Vulturul Roşu?

— Da.

— De ce?

— Am recunoscut hainele rămase pe cadavru ca fiind ale lui.

J. B. îi interogă.

Lagueux puse întrebări.

Încet, încet fragmentele poveştii îşi ocupară locul, precum piesele unui puzzle…

În noaptea precedentă, Picior de Căprioară şi Ochi de Capră au fost treziţi de un urlet de groază.

Urletul de groază venea dintr-un *wighwam*[7] al Micului Vultur.

Ei s-au grăbit spre cort.

La sosirea lor, o formă mare, ce purta o mantie lungă cu o cagulă albă, ieşea.

Picior de Căprioară se agăţă de mantie şi trase.

O bucată de pânză albă îi rămase în mână.

Forma fugi, galopând în noapte.

Indienii intrară şi descoperiră cei doi morţi.

---

[5] Oeil de Bouc - Ochi de capră.

[6] Pied de Biche - Picior de căprioară.

[7] Wighwam - cort, locuinţă.

Micul vultur fusese strangulat cu o cordelină fină din mătase.

Iată de ce ei o botezară pe agresoare *Strangulatoarea Albă*.

— Strangulatoare.

— De ce nu, Strangulator?

— Fiindcă în hainele lungi şi albe, forma avea aerul unei femei şi nu al unui bărbat.

Au ieşit cu toţii: indieni şi şerifi.

În primul rând ei aduseră cele două cadavre aşezate pe cel de un al treilea cal.

Charlie întrebă:

— Ce să facem?

J. B. sugeră.

— Indienii vor putea să ducă resturile vechiului şef în mormântul violat din vale.

— Da, şi Micul Vultur?

— Pe acesta îl păstrăm.

— Aici?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă vom avea nevoie de el, pentru ca să-l prezentăm drept corp delict, în procesul împotriva *Strangulatoarei Albe.*

***

Capitolul VIII
MANAGERUL BĂNCII

— Intră!

Vercheres roti clanţa şi deschise uşa.

Un tip înalt, mare şi jovial, managerul (directorul) sucursalei din Orcite al băncii din Manitoba, ridică ochii şi îl fixă cu privirea pe interlocutorul său.

— Nu ştiu ce pot face pentru dumneata, domnule.

— Este adevărat; dumneata nu mă cunoşti; atunci mă voi prezenta: Vercheres Jean-Baptiste…

— Şeful poliţiei din Squeletteville?

— El însuşi.

— Sunt onorat de vizita dumneavoastră; dar spuneţi, dumneavoastră nu aţi venit doar să-mi vedeţi ochii mei frumoşi.

— Nu.

— Atunci, pentru ce?

— Hei, este un lucru delicat…

J. B. reluă:

— Să jucăm echitabil şi fără ezitare. Trebuie să ştiu data viitorului convoi cu aur către Winnipeg.

— Nu ştiu dacă pot spune… Secretul este foarte important…

— Dar este mai important ca eu să cunosc acest secret…

Directorul dădu negativ din cap:

— Nu, nu, în ciuda iscusinţei dumitale, nu sunteţi decât un simplu şerif local; nu, eu cred că datoria mea este…

— Aşteaptă un moment, directore.

Baptiste băgă mâna într-unul din buzunarele pantalonilor.

Scoase insigna de ofiţer special al Poliţiei Călare Regale pe care o depuse la vedere pe biroul interlocutorului său.

— Oh!

Directorul ridică vocea:

— Asta schimbă situaţia cu totul…

— Atunci secretul…?

— Iată-l; aurul minei se va încărca la ora 11, mâine dimineaţă la bordul diligenţei.

— O sumă mare?

— Sigur că da!

— Cam cât?

— Peste o jumătate de milion.

— Oho!
După câteva secunde de gândire, Vercheres spuse:
— Veţi avea mai mult cu două gărzi, în plus, în diligenţa de mâine dimineaţă.
— Da?
— Da.
— Pe cine?
— Charlie Lagueux cu mine.
Directorul mestecă ţigara sa:
— Înţeleg, spuse el, vreţi să fiţi prezent la jaful posibil?
— Corect…
— Atunci veniţi un pic înainte de ora unsprezece, mâine dimineaţă.
— Am înţeles!
Cei doi oameni îşi strânseră cu căldură mâinile.
Apoi J. B. părăsi biroul.

***

Capitolul IX
MAE EASTMAN…

Câteva minute mai târziu, Vercheres pătrundea în „Cârciuma Ideală”.

Mae Eastman, în persoană servea la bar…

— Un gin dublu, spuse el, punându-şi coatele pe tejghea şi cu mâinile sale îşi sprijini bărbia.

În timp ce ea îi prepara băutura, el o privi cu o insistenţă indiscretă.

În sfârşit ginul a fost gata.

El îl bău.

Apoi întrebă:

— Aici nu aveţi gin de portocale…?

—… Portocale?

— Da, da, gin din Toronto…

Mae îi lansă o privire stranie, de nedefinit.

Ea îl întrebă:

— De ce o iei pe ocolite, cu atâtea tergiversări dacă vrei să mă întrebi de unde am venit?

— Ai dreptate. Atunci îţi voi pune întrebarea direct: De unde ai venit tu aici, Mae Eastman?

— Din Toronto.

— Foarte bine, mulţumesc.

Fără a mai adăuga un cuvânt, J. B. ieşi şi se întoarse la postul poliţiei.

Lagueux era acolo când intră…

***

Capitolul X
SOŢIA INDIANCĂ

Vercheres îl întrebă pe Charlie:
— Ştii cumva dacă soţia indiancă a Vulturului Roşu mai trăieşte?
— Mama Micului Vultur?
— Da.
— Ultima dată când am văzut-o era bine şi sănătoasă, ca de obicei.
— Atunci să ne înşeuăm caii şi să mergem în galop, să o vedem.

***

În cea mai mare parte a triburilor, fata sălbaticului la căsătorie primesc denumirea de *squaw.*

Doar soţia marelui şef beneficiază de titlul dublu de: soţie şi squaw.

Bătrâna soţie-squaw al decedatului Vultur Roşu tocmai îşi fuma pipa când cei doi poliţişti intrară.

Vercheres spuse:
— Am venit să-ţi vorbim despre ultimii copii pe care îi mai ai tu, acum după moartea soţului tău… Erau gemeni nu-i aşa?
— Nu.
— Cum aşa?
— Am zis că nu erau gemeni.
— Ce erau ei, atunci?
— Geamănă şi geamăn.
— Vulturi, tocmai au pornit înspre miraculoasele partide de vânătoare şi pescuit din incomparabilele păduri şi păşuni ale marelui *Manitou*…
— Din păcate, da…
J. B. întrebă:
— Dar geamăna?
— Ce e cu ea?
— Unde este?
— Nu ştiu.
— Trăieşte?
— Ar trebui…
— Tu ai dat-o marelui şef alb?
— Da.
— Şi el te-a recompensat?
— Da, marele şef alb a fost cel mai generos dintre feţele palide. Mi-a dat

foarte mult aur şi argint.

Charlie Lagueux îi propuse:

— Vorbeşte-ne un pic despre soţul tău, soţie-squaw…

— Vulturul Roşu era rău, foarte rău cu mine. El mă bătea până la sânge pentru orice lucru, fie cât de mic. Nu-mi doresc să-l întâlnesc în pădurea cea plină de vânat şi peşte a lui *Manitou*… El mă acuza că ieşeam cu un cowboy alb.

— Acest lucru era adevărat?

Sălbatica plecă capul, şi murmură:

— Braţele cowboyului erau atât de dulci şi atât de puternice, totodată; dulci ca penajul unei pitulice roşii şi puternice ca vulturul de stâncă…

— Aşa că…?

— Aşa că… cei doi gemeni sunt ai…

— Ai cowboyului alb?

— O… da.

În timpul acestei conversaţii soţia-squaw nu încetase să-şi fumeze pipa.

Cortul se umpluse de un fum cu un gust acru şi dezagreabil…

Lagueux întrebă:

— Asta e o iarbă de St. Jean pe care ai fumat-o?

— Nu, sunt foi uscate de tutun sălbatic…

După ce schimbară formule de politeţe pline de semnificaţii indigene, cei doi oameni o părăsiră pe sălbatică.

Ei au făcut cale întoarsă, în direcţia orăşelului Orcite.

***

Capitolul XI
ATAC ŞI APĂRARE

Ora unsprezece fără şapte minute a.m.
A doua zi dimineaţa.
Diligenţa este în uşa băncii.
Cei doi câini din subsol se întrec pe sine la lătrat.
Se încarcă aurul.
Deodată Vercheres spuse:
— Am uitat un lucru…
Şi plecă cu rapiditate.
El intră în „Cârciuma Ideală”.
Gloria, una dintre cele trei „ajutoare” servea la bar.
El comandă:
— Un gin triplu.
I se aduse comanda pe care o bău şi o plăti.
Apoi ieşi grăbit.
Câteva minute mai târziu, diligenţa se urni la îndemnurile vizitiului cocoţat pe capră.
În diligenţă era:
O jumătate de milion.
Paznicii obişnuiţi.
Lagueux.
Iar ultimul:
Jean-Baptiste Vercheres!

***

A trecut cu aproximaţie o oră de când diligenţa rula pe aproximativa rută trasată de urma lăsată de crengi strivite şi şanţuri săpate de roţi, când oamenii din interiorul diligenţei auziră vizitiul strigând, conform convenţiei:
— Alertă!
— Cum?
— Trei călăreţi se apropie de noi…
J. B. se uită prin una din cele două vizoare aşezate de fiecare parte a scaunului central al vizitiului.
Într-adevăr, erau doar trei.
Cantitatea mare de praf ridicată în urma lor demonstra că-şi forţau caii până la limită…

Veneau într-un galop demn de cursele de rodeo.
Ce să facă?
Charlie sugeră:
— Ce ai spune să-i comandăm vizitiului să dea bici cailor săi?
Vercheres replică:
— Nu sunt de acord, fiindcă în primul rând nu sunt decât trei ce înseamnă că vom putea face faţă uşor în caz de luptă...
— Şi apoi…?
— Apoi aceştia probabil sunt prieteni.
Vercheres ordonă:
— Opriţi!
Vizitiul ascultă.
J. B. spuse apoi:
— Rămâneţi cu toţii aici. Voi ieşi singur.
Lagueux începu să protesteze.
Dar şeriful oraşului Squeletteville le-o tăie în modul indian:
— Am zis!
El coborî din diligenţă pe câmp, în timp ce în mâinile sale apărură ca prin magie două colturi în mâinile sale.
Cei trei călăreţi se apropiară… ajunseră mai aproape…
Vercheres îşi puse armele la centură.
Ei îi recunoscu pe cei trei indivizi.
— Hei, voi, cei din diligenţă, ieşiţi, cei care au sosit sunt amicii noştri.
Aceştia nu se lăsară mult rugaţi.
Primul călăreţ care opri a fost Narcise Rioux.
Urmat îndeaproape de fratele său Adhemar.
Şi de tatăl lor Onesiphore.
J. B. îi întrebă:
— Ce s-a întâmplat?
Onesiphore replică:
— Suntem ruinaţi…
— Cum aşa?
— Tocmai ne-au furat practic întreaga noastră turmă de capre şi de oi…
— Cine a fost?
— Familia Cabby, presupun…
Onesiphore răspunse:
— Probabil, dar nu ştim sigur.
Îşi explică ignoranţa:
— Au fost vreo douăzeci de proscrişi, toţi îmbrăcaţi în alb şi cu capetele acoperite cu cagule albe.
Adhemar îşi plasă şi el părerea:

— Noi tocmai am sosit să vedem, şerifule Lagueux.

— Bine, spuse Vercheres, eu cred că ştiu ce se va întâmpla peste câteva minute.

— Ce?

— Ăsta e secretul meu.

Celor trei Rioux, el le ordonă:

— Urmaţi diligenţa şi ţineţi-vă ascunşi în spatele ei.

El urcă în diligenţă:

— Porneşte, vizitiu, la trap…

Cu ochii în vizor, Vercheres privea înainte.

Câteva minute trecură astfel.

Minute de tensiune.

Apoi, deodată sute de capre şi oi apărură dintr-o denivelare a câmpiei.

Animalele erau înnebunite cu bună ştiinţă de vreo douăzeci de călăreţi îmbrăcaţi şi cu cagule albe, ce galopau…

Ţipau… biciuiau…

J. B. strigă:

— Opreşte, vizitiu!

— Whoa!

Roţile diligenţei încă se învârteau când Vercheres coborî şi se duse înaintea cailor ei.

Atunci, fără milă el împuşcă caii cu focuri de colt…

Vizitiul strigă:

— Ai devenit nebun?

— Nicidecum! Respirând mirosul detestat al oilor şi caprelor, caii voştri în mod inevitabil ar fi muşcat frâul cu dinţii şi ar fi luat-o razna cu diligenţă cu tot, din cauza terorii…

— Înţeleg…

J. B. ordonă:

— Afară, cu toţii, scoateţi carabinele.

Vercheres şi-o scoase pe a sa.

Când văzu un călăreţ alb în cătare, trase.

Şi astfel căzu primul călăreţ proscris îmbrăcat în alb.

Cu al doilea, procedă la fel.

Parcă ar fi tras la ţintă din picioare.

Şi astfel procedă cu al treilea călăreţ, şi următorii.

Lagueux pe de altă parte doborî şi el alţi proscrişi de pe cai.

Împuşcăturile deveniră generale căci şi paznicii trăgeau şi ei.

Proscrişii, din cauza cailor înnebuniţi nu reuşeau să tragă, decât pentru a mări nebunia generală.

Să nu îi uităm pe cei trei Rioux care, descălecaţi, veniră cu un entuziasm

lesne de înţeles la salvarea animalelor fermei lor.

Curând au rămas numai doi jefuitori în viaţă.

Atunci se petrecu un lucru cu totul aparte.

Una dintre cele două canalii se apropie de tovarăşul său, din spate.

Îi trecu o frânghie în jurul gâtului. Şi strânse.

Astfel s-a construit un fel de barieră (pavăză) rotitoare.

Sufocată, victima căzu de pe cal…

Lagueux strigă:

— Strangulatoarea Albă!

Cu toţii au vrut să tragă.

Dar deja *Strangulatoarea* a dispărut în galopul calului ei, în spatele unei denivelări a terenului.

În lipsa imediată a vreunui cal, nimeni nu reuşi să o urmărească.

***

J. B. spuse:

— Nu-mi rămâne decât un mic detaliu de rezolvat, iar cazul va fi gata de a fi supus unui juriu format din cowboy şi fermieri…

Charlie întrebă:

— Ştii cine este *Strangulatoarea*?

— Da.

— Cine este?

— Vei şti când o vei aresta.

***

Capitolul XII
GLORIA

Cele 19 cadavre ce au rămas pe câmpul de luptă erau ale unor proscrişi din vest căutaţi cu toţii de Poliţia Regală Călare.

— O superbă recoltă la pescuitul cu năvodul! strigă Vercheres.

— Dar, obiectă şeriful Lagueux, peştele cel mare nu a fost încă prins.

Baptiste deveni nerăbdător:

— Dacă vă spun că e ca şi cum ar fi deja arestată!

— Corect, corect, nu te înfuria bătrâne.

Bărbaţii Rioux au pornit în căutarea altor cai pentru diligenţă care, bineînţeles îşi reluă drumul spre Winnipeg cu vizitiul şi gărzile sale…

Apoi Onesiphore, Adhemar şi Narcisse îşi aduc la ferma lor turmele de oi şi capre recuperate.

***

În aceeaşi seară…

Baptiste este singur în camera sa de la hotel…

El aşteaptă…

Să vedem, ce?

Se aude o bătaie discretă în uşă.

— Intră!

Gloria, mica animatoare din „Cârciuma Ideală” apăru.

J. B. o întrebă?

— Ai reuşit să găseşti pelerina albă?

— Da.

— Unde era?

— În camera ei, ascunsă sub alte haine, într-un sertar convenabil.

— Şi bucata de pânză ce ţi-am dat-o este la fel?

— Da, bucata se potriveşte perfect.

Ea îi întinse un pachet lui Vercheres:

— Iată aici este totul, domnule.

— Bravo micuţo, acum du-te…

El filosofă:

— Sunt femei cinstite dar care nu sunt integre; dar de asemenea sunt femei integre dar care nu sunt cinstite… Du-te, mica mea Gloria, ai multe virtuţi, deşi nu ţi le-ai arătat până acum.

***

11 zile mai târziu, un alt vizitator venise cam pe la orele 10 seara, bătând la uşa camerei lui J. B.

A rămas stupefiat când l-a recunoscut:

— Dar, nu se poate să fiţi chiar generalul Cleghorn, strigă el. Nu mi-aţi răspuns la scrisoarea mea; dar v-aţi obosit să veniţi până aici; este foarte elegant din partea voastră.

***

Vercheres merse imediat să-l vadă pe şeriful Lagueux.

— Procesul va începe a doua zi la ora zece dimineaţa. Fă toate pregătirile necesare privitoare la subiectul acesta.

Charlie obiectă:

— Dar unde este acuzatul?

— Vei merge să o arestezi…

— Dar cine este persoana?

— Mae Eastman, patroana de *la „Cârciuma Ideală”*.

— Oh!

— Du-te cât de repede să o arestezi, dar ai grijă, ea este foarte periculoasă. Pune şi doi paznici de serviciu.

***

Capitolul XIII
PROCESUL

Judecătorul de pace prezida.

Un grefier improvizat a citit actul de acuzare:

— Mae Eastman, eşti acuzată că l-ai strangulat pe şeful picioarelor-negre, Micul Vultur, comiţând astfel o crimă.

Vercheres înaintă:

— Onorată Instanţă, Domnule judecător, spuse el, pot aduce dovada că acuzata este senzaţionala *„Sugrumătoare Albă”* şi că ea l-a strangulat pe şeful de trib Micul Vultur.

El strigă:

— Picior de căprioară…

Indianul înaintă…

— Ai auzit strigătul de groază al şefului în noapte?

— Da.

— Ce ai făcut atunci?

— Am tras de mantia albă care era îmbrăcămintea strangulatoarei…

— Şi…?

— O bucată din pânză mi-a rămas în mâini…

— Bucata aceasta?

— Da.

Apoi J. B. strigă:

— Gloria Sanderson…

Ea se apropie:

— Unde aţi găsit această mantie albă pe care eu v-o arăt acum?

— În dormitorul lui Mae Eastman.

Vercheres spuse:

— Onorată Instanţă şi domnilor din juriu, puteţi vedea cu ochii dumneavoastră şi constata că pânza provine din această mantie; iar acest lucru dovedeşte că Mae Eastman este în mod cert *„Sugrumătoarea Albă”*.

Ei examinară probele.

Şi cei şapte oameni au fost de acord cu faptul că J. B. are dreptate.

Acesta continuă:

— Această istorie îşi are rădăcinile în trecutul îndepărtat… Eram pe atunci căpitan în armata generalului Cleghorn care lupta împotriva şefului rebel: *Vulturul Roşu*… După înfrângerea şi moartea acestuia am aflat că Cleghorn, într-un gest generos, a adoptat unul dintre cei doi gemeni născuţi după moartea şefului, de la văduva Vulturului Roşu. Gemenii arătau la fel. Totuşi,

asemănarea nu a fost izbitoare. Am observat oricum. Ştiam că generalul Cleghorn locuia la Toronto. Când am aflat că Mae şi cele trei angajate proveneau din Toronto, am scris generalului. A sosit aici în această dimineaţă. Generale, vrei să iei cuvântul?

— Bucuros.

Cleghorn spuse atunci:

— O iubeam mult pe micuţa mea Mae. Până la vârsta pubertăţii, ea era un copil dur, încăpăţânat, dar cu un suflet bun. Apoi, într-o seară, mi-am găsit câinele strangulat, mort în grădină. Am intrat în casă şi am surprins-o pe Mae când sugruma pisica. A trebuit să o internez într-o instituţie de specialitate. După trei ani, ea a evadat. Şi a furat 75000 $ din bancă, din Toronto. Şi a strangulat un gardian de noapte. Eu atunci i-am spus că era indiancă şi de unde provenea. Presupun că acesta e motivul pentru care ea a venit aici. Avea bani destui, iar în nebunia ei a angajat o bandă de proscrişi, şi-a strangulat fratele, şi restul…

Judecătorul de pace îl întrebă pe general:

— Asta este totul?

— Da.

— Atunci juraţii împreună cu mine decidem că Mae Eastman va fi închisă într-o instituţie de alienaţi…

A doua zi, mulţumită demersurilor lui J. B. şi Charlie, micuţa Gloria era proprietara „Cârciumii Ideale”…

***

SFÂRŞIT

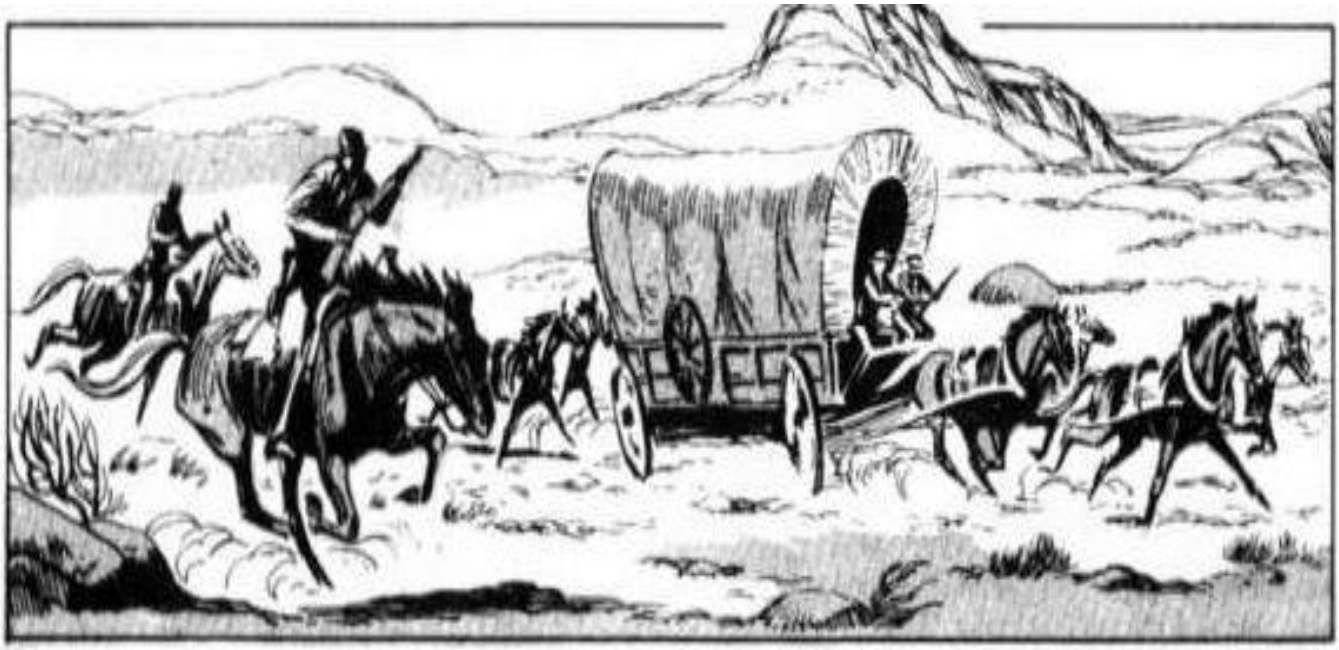

Cuprins

PROLOG 4
Capitolul I BIOGRAFIA MICULUI VULTUR 6
Capitolul II ÎNCĂIERĂRILE DIN VALE 8
Capitolul III INTEROGATORIUL 12
Capitolul IV ORAŞUL ORCITE 14
Capitolul V CRÂŞMA IDEALĂ 18
Capitolul VI TĂIEREA PACHETULUI DE CĂRŢI DE JOC 21
Capitolul VII … DRAMĂ! 25
Capitolul VIII MANAGERUL BĂNCII 27
Capitolul IX MAE EASTMAN… 29
Capitolul X SOŢIA INDIANCĂ 30
Capitolul XI ATAC ŞI APĂRARE 32
Capitolul XII GLORIA 36
Capitolul XIII PROCESUL 38
Cuprins 40

DIN SERIILE
DIME NOVELL

Au mai apărut

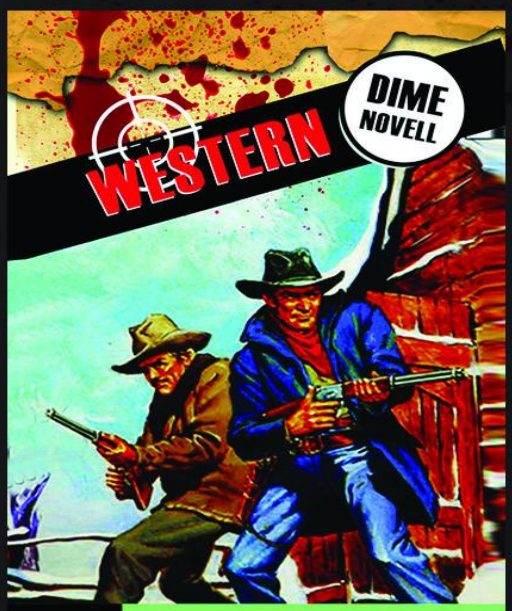

18 AFACERI CU MOARTEA
de Pete Hackett

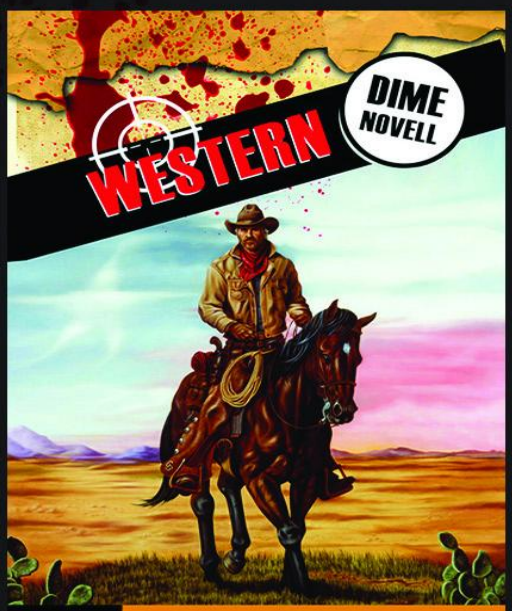

19 VÂNĂTOARE DUPĂ CRIMINAL
de Pete Hackett

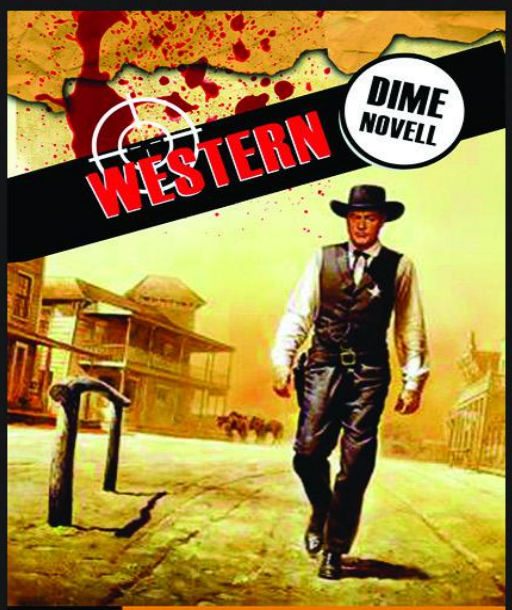

20 MARSHALL LOGAN ŞI TRĂDĂTORUL
de Pete Hackett

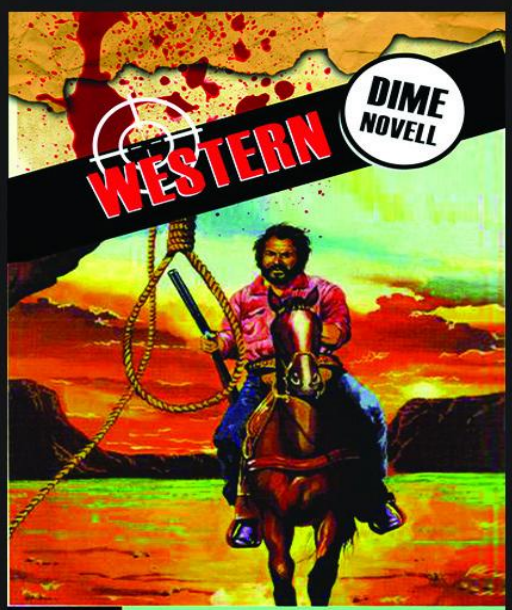

21 CĂLĂUL DIN TASCOSA
de Pete Hackett